

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PUFAN, PAUL

Nețarmuritul zbor al sufletelor desfrânate /
Paul Pufan. - București : Smart Publishing, 2020
ISBN 978-606-068-011-6

821.135.1

PAUL PUFAN

Nețarmuritul zbor al sufletelor desfrânate

Aceasta este o lucrare de ficțiune. Nume, personaje, afaceri, locuri, evenimente, conversații, localuri și incidente sunt fie produse ale imaginației autorului, fie reale, dar folosite într-o manieră fictivă neutră fără caracter publicitar. Orice asemănare cu (sau menționare de) persoane reale, vii sau decedate ori evenimente reale este neutră, pur întâmplătoare și lipsită de alt scop înafara celui fictiv.

Copyright © 2020 Paul Pufan

Toate drepturile rezervate.

Copyright © 2020 Smart Publishing

Tehnoredactor: Liviu Stoica

ISBN 978-606-068-011-6

București 2020

smart
PUBLISHING

I

Prolog

Unii își petrec eternitatea încercând să renunțe la natura umană. „Pentru ce?“, ai putea să te întrebi... pentru a reuși să atingă absolutul spiritual, abisul luciferic de senzații hedoniste care îi înecă pentru câteva clipe cu o stare orgasmică devoratoare de esență vie. Exagerez? Nu cred. Ei doresc o plenitudine de trăiri care acaparează banalitatea umană, sugându-le măduva fericirii, rar descoperite, apoi, răstignind-o în fața lor, spre a fi luată și îmbrățișată ca o amantă ideală, extrasă din propriile fânteni.

După lungi bătălii, reușesc să-și atingă scopul, dar realizează că respectiva stare este efemeră. Astfel, o parte din ei, fiind cuprinși de viciul reatingerii esenței beatitudinale, continuă să se tortureze prin felurite căi masochiste pentru a se putea bucura, din nou și din nou, de respectivele trăiri.

Mulți eșuează și se resemnează. Unii norocoși, probabil, datorită prea multului rahat mâncat în perioada timpurie a vieții, reușesc să retangentioneze cu eudaimonia respectivă și să trăiască mulțumiți. Alții reușesc, de

asemenea, însă cu un preț... un preț neconștientizat din cauza euforiei emanate sub formă de efect advers de ambrozia recâștigată, desfătându-se... un preț personal: căderea în desuetudine a sufletului lor deja desfrânat.

Capitolul 1

Coborâm ușor pe dârele lăptoase și perlate ale galaxiei noastre, sărind ștregărește de pe o stea pe alta, până ne iese în cale sfera vie și puhavă pe care o numim casă. Ne așezăm confortabil și începem s-o privim atent, încercând să o pătrundem adânc, să o scanăm cu razele X încorporate în retinele noastre. Observăm peticele interesante de pământ și ne focusăm încet, dar sigur, pe una dintre amantele conducătorului zeilor din Olimp: Europa. O străbatem, încercând să ajungem în locul de unde vibrează sacadat bătăile fantasmaticale ale unor inimi frânte. Grăbim puțin pasul și realizăm că acestea se aud de undeva, de dincolo de palpabilitatea noastră, de dincolo de limitele senzoriale.

Pornim spre nord-vest și ajungem în Rotterdam, cel mai mare port fluvial de pe bătrânul continent. Din multitudinea de minunății prezente în centrul versatil al orașului se conturează și câteva poduri, în evidență ieșind Erasmus Bridge; plutim în grăbă deasupra sa, rezistând ispitei atractivelor canale

maritime ce ne cheamă, ca niște hibride erotice între sirene și iele, să ne aruncăm și să ne părăsim viața. Călcăm rigid pe uscat și hoinărim pe străzi, până descoperim sursa interesului nostru. Invadăm zona Museumpark, binecuvântată cu multe galerii interesante și ne oprim asupra unui muzeu de pictură modernă, inaugurat anul trecut – în 2050.

Intrăm și un neapreciat tablou, încărcat energetic, ne magnetizează. Realizăm că acesta este doar o mască... o mască divină a unei povești intime dintr-un alt loc și dintr-un alt timp.

Tabloul este acum parțial acoperit de o umbră obosită și speriată, de o umbră care, pentru un moment, trăiește o stare de neexactitate a ceea ce caută acolo. Năluca oprită în fața picturii începe să tremure din pricina încărcăturii emoționale mult prea mari, care îi apasă toate barierele morale și care îi prezintă, în acest moment, mai clar ca niciodată, o latură întunecată, un alter ego dezzechilibrat care țipă din străfundurile ființei sale. Treptat, începe să se materializeze, irupând formele diavolești de atractive și masculine, ale unui David, de Michelangelo, pervertit la granița cu autoritatea.

James Turner are aproximativ 30 de ani. În mod normal, genul de om îmbrăcat într-un pulover cu guler rulat, sacou de tweed, pantaloni cenușii, mocasini din piele și integrat elegant în societate, în noaptea aceasta este învăluit totalmente în negru. Își dă jos cagula care îi acoperă capul. Părul lucios, închis la culoare, i se zburlește ușor în diverse direcții; iar ochii își dezvăluie heterocromia, sub

lumina ledurilor slabe plasate de-a lungul coridoarelor și a discretei luni ce își izbutește aura prin tavanul de sticlă.

Bărbatul afișează un aer neglijent: este obosit, încercănat și neras de vreo două săptămâni. Dacă i-ar fi zis cineva, în urmă cu un an, că va încerca să fure un tablou, nu ar fi crezut nici în ruptul capului; dar, în ultimele șase luni, încă din momentul descoperirii acestui desen semnat cu pseudonimul „Jupiter“, mintea i s-a înnourat, iar sufletul i-a fost treptat frânt de spiritul zdrobitor al picturii.

Probabil, se defectase mental sau își oprise complet creierul, fiind acaparat de defectiunile inimii. Altfel nu își putea explica pasiunea care îi ardea în suflet. Cum reușea să simtă că ar fi în stare să iubească ceva ce nici măcar nu îi dădea semne de viață? Își aminti de primele iubiri imposibile, de vremurile în care i se puneau pata pe câte ceva și spera din tot sufletul că va fi împreună cu acea persoană. Își aminti cum, din pricina waiting game-ului, din cauza preludiului relațional, fierbea clipă de clipă, neștiind dacă o să i se îndeplinească sau nu dorința amoroasă. Îl tulburaseră în trecut de multe ori momentele în care suferise în tăcere așteptând să fie iubit, la rândul lui, de o altă persoană.

Cu toate că era blocat, înlăuntrul său persista senzația neplăcută a timpului pierdut. Vedea cum îmbătrânește, vedea cum nu trăise, vedea cum nu se bucurase cu adevărat vreodată.

Cu toate acestea, acum era vorba despre un alt tip de dragoste. Dacă în adolescență tânjea după

iubirea nesperată a unei fete, acum i se însămânțase în palpațiile pieptului dorința iubirii nesperate a unei potențiale mame.

Nu își mai amintește câte ore a așteptat ascuns, de fapt, memoria l-a lăsat complet gol, ținut în acea clădire. James s-a depersonalizat, uitând cine a fost în toți acești ani, uitând de toți și toate care i-au trecut pragul intimității și care i-au amprentat, mai mult sau mai puțin, istoricul personal. Este singur. Încremenit și, ca o tabula rasa, parcă așteaptă un semn divin; ascultă atent sperând să audă undeva, în vecinătatea sa, un foc de armă, ca simbol al startului la propria metamorfoză.

Tabloul de dimensiuni relativ mari înfățișează, în acrilic pe pânză, o femeie frumoasă, din semiprofil, cu părul negru, lung, căzut în bucle largi peste umeri, și ochi de smarald, scânteietori, așezată pe o băncuță închisă la culoare, de tip scaun de operă, cu mâinile pe genunchi, îmbrăcată într-o rochie verde închis, din tul, sprijinindu-se ușor de o pernuță ornamentală; în spate, o fereastră imensă descoperă o zi de vară prin împletirea razelor aurii ale soarelui cu cerul liber și albastru baby blue. În jurul ei, sunt multe plante, în evidență sărind ferigile și câteva flori de un roșu bordeaux.

În adâncul sufletului său, simte că face parte din acel desen. Vede în femeia imortalizată pe pânză o potențială mamă pe care nu a avut-o niciodată. Observă un substitut matern care, în mod straniu, îi trimite simultan căldură și fiori pe șira spinării. El nu știe ce înseamnă să ai cu adevărat

părinți; despre tatăl său, oricât de mult a încercat, nu a aflat absolut nimic; iar mama, diagnosticată cu placenta praevia, a murit la naștere, în urma unor complicații.

Tabloul îl hipnotizează, pulsând unde de atracție paralizantă și emanând panglici invizibile care îl abordează în valuri, îl încercuiesc și, apoi, îl strangulează cu plăcere.

Se uită adânc în ochii cristalini ai femeii pictate, apoi, privirea îi coboară spre buzele angelice. Nu știe ce să facă. Își încleștează pumnii, așteptând un semn. Simte cum unghiile aproape îi spintecă pielea, dar așteaptă un semn. Începe ușor, din nou, să tremure și să transpire, iar semnul vine: femeia îi zâmbește.

II

Capitolul 2

*... I breathe you in
You're beautiful
... You loved me and I came alive
All of me on fire
Surrendered like I'm made of wax
Your flame, the kiss of life
... If I fall I will break, I will shatter
When I'm with you all that doesn't matter
You're the everything I wanna know
I look at you and I see gold*

(The Corrs – „The Kiss Of Life“)

Dar ce este sufletul cu adevărat? O umbră? Un zmeu imaterial? O creatură biblică făurită în Rai, dar care se simte atât de bine în cluburile de noapte și cofetăriile Iadului, încât își pierde ușor traseul? Un psihic rezultat în urma însumării proceselor afective, intelectuale și voliționale? Sau, poate, doar un amalgam de senzații pe care le percepem datorită terminațiilor nervoase, a hormonilor și a complexului sistem fizic în care habităm până trecem în neființă? Eu văd sufletul ca pe o stare, ca pe o atitudine uman subiectivă, ca pe o alegere individuală de moment, de cele mai multe ori, pasională. Așa că te întreb,

Henry, consideri că eu am depus suflet față de tine? Crezi că am răspuns pozitiv nevoilor tale relaționale?

Suntem în vara lui 2019 și, cu toate că mă înconjoară multe suflete dragi, simt că, în toți anii care au trecut, nu am realizat nimic cu adevărat relevant și că lucrul cel mai important din viața mea ai fost tu, iubitul meu, îmi este tare dor de tine.

Versurile trupei irlandeze se scurgeau discret prin boxele instalate pe marginile imensei grădini de vară, locul unde se strânseseră toți invitații la petrecere. Melodia plăcută le invadea uleios de încet urechile, iar lumina caldă a lunii iulie, emisă de un zeu soare frustrant de schimbător în acea regiune, le mângâia duios chipurile, brațele și degetele. Ashley Lincoln, în schimb, se simțea sufocată în acel moment. O nelinișteea numărul mare de persoane care roiau în jurul ei, felicitând-o, repulsia ei față de căldură în general, ușoara deprimare a schimbării prefixului, dar și privirile penetrante și insistente ale lui Mark.

— La mulți ani, draga mea!! Un glas țipător parcă o izbi drept în față. Treizeci este un număr superb! Simt că radiezi de fericire și mă bucur neșus de mult că ai parte de o zi minunată!

Ca de obicei, Julia-Jane Henderson, apropiata prietenă ciudată a cumnatului ei, Mark, trăgea concluzii ignorante de greșite și se insera intruziv în peisaj.

— J. J.! încercă să-și ascundă neplăcerea pe care i-o provoacă această femeie, forțându-și un zâmbet. Îți mulțumesc că ai răspuns invitației mele...

— Primită cam pe ultima sută de metri! menționează pe un ton ambiguu doamna Henderson, ținând degetul arătător ridicat, într-un mod cam muștrător.

— Este adevărat... inițial, aveam în plan să organizez ceva mai restrâns, însă îl cunoști pe Mark cât poate fi de insistent; la fel ca și Nate, amândoi m-au săcâit până am acceptat să dau petrecerea asta mai mare.

— Da', chiar, unde este fermecătorul tău soț?

— Nate a avut o întâlnire importantă de afaceri în Londra. Tocmai ce mi-a trimis un SMS, este pe drum.

— Ce bine, ar fi fost o tragedie să te lase singurică tocmai de ziua ta, cu toate chestiile astea, adăugă Julia gesticulând cu brațele larg deschise, încercând să cuprindă întreaga locație, întregul eveniment.

— Sper că poți rămâne și la cină, zise Ashley fără tragere de inimă.

— Sigur că da, vom reuși să fim astfel puțin mai intimi.

Ultimul lucru pe care Ashley și-l dorea era să poarte conversații intime cu J. J. Henderson, dar își spusese în sine ea că va mânca repede și, apoi, poate va reuși să se scuze și să plece la culcare mai devreme.

Lumea prezentă în grădină părea să se simtă destul de bine. Cele peste 60 de persoane se împărțiseră în mai multe bisericuțe ancorate în diferite tematici: politică, artă modernă și critică